

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio secunda. Vtrum Christus Deus homo sit sacerdos inquantum Deus,
vel inquantum homo, atq[ue] adeo, an idem sit sacerdos & victima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

autem est proprius huius sacrificij minister, & ideo ad illum dicit propriam habitudinem. Et ideo dicit Paul. sacerdotem esse debere personam aliquam ex hominibus assumptam, vt hoc publico, & communi officio inter Deum, & homines fungatur. Ex quibus omnibus concluditur ratio intentata, nam Christus Dominus vnus ex hominibus assumptus est, seu electus & constitutus à Deo, pro hominibus in iis, quæ sunt ad Deum; id est, ad reconciliandum homines cū Deo, & sanctificandum illos, seipsum, & vitam suā pro illis Deo offerendo, Sanctam oblationem, & hostiam in odore suauitatis. Vnde in nocte cenæ seipsum obtulit Deo Patri, Eucharistiæ sacrificium simul & offerens, & instituens, vt Concil. Trident. suprā docuit, illudque vt supremus pontifex, & sacerdos quotidie in Ecclesia offert sacerdotum ministerio, vt idem

Verus sacerdos
quis
Cōcil. Tri.

August.
Cyprian.
Irenaus.

D. Thom.

Dubium.

Responsio.

Ioan. 17.

Cyrl.

Chrysost.

Rupert.

S. Thom.

Obiectio.

Responsio.

Diffinitio

inter obla-

tionē mor-

tis Christi

& marty-

rum.

oblatio mortis Christi habet rationem sacrificij, nō vero aliorum martyrum. Et præterea, quia alij martyres non sunt à Deo constituti, vt se Deo offerrent in satisfactionem pro omnibus, sicut fuit Christus, nec sanguis eorum fuit pretium redemptionis, sicut fuit sanguis Christi. Vnde eleganter Leo Pap. epist. 83. cap. 4. Dicant, inquit, quo sanguine sunt redempti: dicant, quo sacrificio reconciliati: qui est, qui tradidit semetipsum pro nobis oblationem, & hostiam Deo in odorem suauitatis: aut quod vnquam sacrificium sacratius fuit, quam quod verus pontifex altari crucis per immolationem sue carnis imposuit. Quamuis enim multorum Sanctorum in conspectu Domini pretiosa mors fuit: nullius tamen in solutio occisio propitiatio fuit mundi.

SECTIO II.

Virum Christus, Deus homo, sit sacerdos in quantum Deus, vel in quantum homo atq; adeo ardem sit sacerdos, & victima.

Dubium hoc propono propter nonnullos ex hæreticis huius temporis, qui (vt refert Robertus Bellarminus lib. 5. de Christo mediatore, cap. 3.) ita distinguunt inter Christum sacerdotem, & victimam, vt sacerdotem dicant esse Deum, vel diuinitatem: victimam vero hominem seu humanam naturam. Vnde inferunt, Christum non esse mediatorem vt hominem, sed vt Deum. Qui error antiquior est, nam, vt refert Euseb. lib. 10. de Demonstrat. cap. 1. & ex illo Turrian. in Scholiis ad Clementem, lib. 8. Const. 1. c. 46. Arius dixit, Verbum vt pontificem corpus humanum instar agni de nostro grege sumpsisse. Huius erroris nullum viris simile adest fundamentum, quod mihi hoc loco proponendum videatur.

Dicendum igitur breuiter est, ipsum Deum Verbum ac Filium factum esse pro nobis sacerdotem, & pontificem, & pro nobis obtulisse sacrificium. Hoc est certum de fide, definitum in Concil. Ephes. can. 10. & fundatur in vera idiomatum communicatione. Vnde Actio. 10. dicitur Deus suo sanguine adquisisse Ecclesiam, & 2. ad Corint. 5. ait Paul. Deus in Christo, mundum reconcilians sibi. Ipse ergo Deus Verbum nos redemit, & pro nobis sanguinem fudit: ipse ergo est sacerdos noster. Res est clara, de qua ligi potest Cyrl. epist. ad Nestor. & in defensionib. 10. anathematismi, & Athanas. libro de humanitate Verbi.

Cōc. Ephes.

Act. 10.

2. Cor. 5.

Cyrl.

Athanas.

Dicendum secundo est, Deum seu Verbum non nisi in humanitate, seu ratione humanitatis potuisse esse sacerdotem, & per illam munus illud exercuisse, quanquam efficacia, & excellentia illius sacerdotij ex dignitate diuini suppositi manauerit. Tota hæc conclusio est clara, ac fere per se euidens, quia manifestum est, quod Deus vt Deus non habet superiorem, cui sacrificium offerat, aut apud quem intercedat: ergo vt Deus nō fuit, potest esse sacerdos, neque per ipsam diuinam naturam, seu voluntatem, potest orare, aut sacrificium offerre: ad hoc ergo necessaria illi fuit natura humana. Et ad hoc confirmandum valent omnia, quibus suprā q. 1. art. 2. & tota q. 19. probauimus, formale principium meriti, & satisfactionis esse humanitatem, & ad hoc fuisse necessariam incarnationem, vt Deus haberet naturam, per quam posset mereri, & satisfacere, & ad hoc confirmandum multa ex Patribus adduximus, quibus simul probauimus, necessarium etiam fuisse diuinum suppositum, vt valorem, & efficaciam meriti, & satisfactioni tribueret: illud ergo idem suppositum necessarium fuit, vt hic sacerdos esset pater, & efficax ad offerendum sacrificium, quod omne ex parte Deo satisfaceret.

Et hinc colligitur, nullo modo dici posse Christum vt Deum esse sacerdotem, sed vt hominem, vel vt Deum hominem. Hoc constat ex ijs, quæ de communicatione idiomatum dicta sunt, nam præ-

Nun 2 dicatum,

Fr. Suarez, Tom. 1.

dicatum, quod non conuenit Christo ratione diuinitatis, seu vt subsistenti in sola diuina natura, non potest dici de Christo cum reduplicatione, seu determinatione diuinitatis, sed humanitatis, quia illa reduplicatio designat naturam, in qua, seu per quã tale prædicatum illi continetur. Vnde recte Ambr. li. 3. de fid. cap. 5. Idem, inquit, Sacerdos idem & hostia, sacerdotium iam enim, & sacrificium, humana conditionis officium est, & subdit postea, Nemo igitur, ubi ordinem cernit humana conditionis, ibi ius diuinitatis ascribat: Et August. lib. 1. de consen. Euangelist. cap. 3. Secundum hominem, inquit, Christus & rex, & sacerdos effectus est, vt esset ad interpellandum pro nobis mediator Dei, & hominum homo Christus Iesus. Et Fulgent. de fid. ad Petr. c. 2. Solus, inquit, sacerdos, sacrificium, & templum, & hac omnia Deus, secundum rationem serui. Idem Cyril. suprà. Potest autem etiam dici Christus sacerdos in quantum Deus homo eo modo, quo suprà diximus, posse dici mereri, & satisfacere in quantum Deum hominem, ita tamẽ vt intelligatur sacerdotium esse proprietas conueniens Christo, mediante humana natura, à supposito autẽ diuino habere efficaciam, & excellentiam tale sacerdotium, vt satis explicatũ est. Sed obiicit aliquis Cyrillum Hierosol. catech. 10. dicentẽ, Christum habere sacerdotium immutabile, quod nec tempore cepit, nec successorem alium habebit sacerdoti: ergo ante incarnationem, quæ in tempore cepit, erat Christus Sacerdos: ergo vt Deus. Respondetur primò nõ incepisse in tempore in ordine ad Deum, seu secundum diuinam præordinationem, nam statim subdit, Sed ante seculũ a Patre. Vel certe intelligit non fuisse sacerdotem vnctum oleo temporali, sed æterno, scilicet, diuinitate ipsa, vel non accepisse in tempore personalem dignitatem, ratione cuius tale habet sacerdotium. Quomodo dixit Clemens dicto lib. 8. c. 46. Christum esse naturã sacerdotem, quia naturalem habet ad hoc dignitatem & excellentiam, requirit tamen vnionem.

Vltimo dicendum est, eundem Christum esse victimam, & hostiam sacrificij, atque adeo idem dici posse de Verbo, & Deo, non tamen cum reduplicatione, vt Deus est. Hæc omnia docuit hic D. Thom. art. 2. & 1. q. 102. art. 3. ad 8. Et sunt certa de fide, quia non sola humanitas fuit pro nobis oblata, sed Christus & Deus, sicut Deus fuit pro nobis mortuus, & pro nobis fudit sanguinem suũ, vnde Paul. ad Ephe. 5. de Christo loquens, inquit, Tradidit semetipsum pro nobis oblationem, & hostiam Deo in odorem suauitatis. Et eodem modo loquitur ad Heb. 9. & 10. fuit ergo ipse Christus hostia, & sacrificium, Christus autem non est sola humanitas, nõ ergo sola humanitas fuit hostia, & sacrificium, sed Deus ipse in humanitate subsistens, non quidem in quantum Deus, sed in quantum homo, quia diuinitas non potest esse ratio, per quam Christo conuenit in sacrificium offerri, nam potius est ratio, secundum quã illi sacrificium offertur. Quæ omnia clara sunt, & sine difficultate. Circa quæ videri potest August. lib. 4. de Trin. c. 14. & lib. 10. de Ciuit. c. 22. & lib. quæstionum in Iudicum ca. 54 D. Tho. hic art. 2. & 1. q. 102. art. 3.

SECTIO III.

Virum sacerdotium Christi fuerit eiusdem rationis cum sacerdotio legis naturæ, veteris, aut nouæ.

Ratio difficultatis esse potest, quia Christus dicitur, Sacerdos secundum ordinem Melchisedech. Sacerdotium autem Melchisedech fuit sacerdotium legis naturæ, ergo sacerdotium Christi fuit eiusdem rationis cum sacerdotio illius legis. Aliunde autem videtur, quod Christus fuerit sacerdos legalis, quia interdum illorũ sacerdotum munera exercuisse videtur, vt Matth. 21. vbi eiecit ementes, & vendentes de templo, quasi vsus potestate sacerdotum. Et Luc. 4. ingressus synagogam Nazareth, surrexit ad legẽ,

ad datus est ei liber Isaia, quod non licebat cuiuslibet laico: videtur ergo id fecisse quasi ex proprio munere, & tanquam existens in ordine sacerdotali. Vnde August. lib. 1. de peccat. merit. c. 27. dicit, tunc Christum vsũ fuisse munere lectoris. Denique alia ratione apparet, sacerdotium Christi fuisse eiusdem rationis, cum sacerdotio legis nouæ, quia ordinatũ est ad sacrificium eiusdem rationis offerendum, & ad eundem principalem effectum, qui est remissio peccatorum, & animarum sanctificatio.

Dico primo. Christi sacerdotium non fuit omnino eiusdem rationis cum sacerdotio in lege noua ab ipso instituto, sed longe altioris, & perfectioris. Conclusio hæc videtur certa, & colligitur ex D. Thom. infra q. 63. artic. 3. & 5. vbi dicit, characterem, atque adeo sacerdotium legis nouæ esse participationem quandam deriuatam à sacerdotio Christi. Ex quo sumitur argumentum, nam Christi sacerdotium comparatur ad sacerdotium legis nouæ, vt vnuerfalis causa ad particularem, vel sicut causa principalis ad instrumentalem: ergo est longe altioris rationis ab illo. Deinde ex effectibus, & potestate sacerdotali hæc aperte cõstat, nam sacerdotium legis nouæ, habet potestatem alligatam sacramentis, nec potest aliquis consecrare, vel sanctificare, nisi quod à Christo institutum est, & verbis ab ipso præscriptis (loquendo de consecratione, & sanctificatione perfectæ) at vero sacerdotium Christi nõ fuit alligatum sacramentis, imò ab ipso sacramenta manarunt, vnde potuit sine sacramentis, effectus sacramentorum conferre. Præterea sacerdotium Christi tale fuit, vt ordinatum sit ad offerendum sacrificium nõ solum incruentum, sed etiam cruentum, habet ex vi ipsius proximi offerentis valorem, & virtutem ad sanctificandos illos, pro quibus oblatum est: sacerdos autem, qui sunt ministri legis nouæ solum possunt offerre sacrificium vt ministri Christi, & in virtute eius, & ordinatum ad applicandum merita, & satisfactiones eius. Denique sacerdotium hoc legis nouæ per determinatam quandam consecrationem, seu ordinationem conficitur, & quodammodo in impressione cuiusdam realis characteris cõsistit: Christus autem non fuit ordinatus sacerdos per aliquam extrinsecam ordinationem, vel consecrationem: sed ex vi suæ originis, & hypostatice vnionis, & diuinæ ordinationis hanc dignitatem habuit: est ergo longe alterius rationis.

Vnde obiter intelligitur, quod omnes Theologi in 4. dist. 4. docent, hoc sacerdotium Christi nõ ponere in eius humanitate aliquam realem qualitatem, seu characterem, vt docet etiam D. Thom. dicta q. 63. art. 5. sed solum dignitatem, & potestatem conuenientem illi ratione vnionis, per quã eius humanitas, seu potius hic homo Christus est altissimo ac perfectissimo modo quasi designatus, & segregatus ab alijs hominibus, & potens ad intercedendum, & offerendum pro illis dignissimum sacrificium, ad sanctificandum illos hæc autem dignitas, & potestas partim includit dignitatem capitis partim potestatem perfecte merendi, & satisfaciendi pro alijs, partim vim effectricem gratiæ, partim denique ordinam ordinationem, qua constituitur est Christus, vt esset mediator Dei & hominum: quæ omnia in superioribus ferè explicata sunt, & nonnihil de mediator addemus infra q. 26.

Dico secundo. Sacerdotium Christi non fuit legale, seu eiusdem rationis cum sacerdotio legis veteris, vnde neque ipse Christus fuit sacerdos secundum ordinem Aaron, neq; origine, aut successione neque Dei, aut hominum electione. Ita docet Paul. ad Heb. 7. 8. & 9. vbi in primis docet Christum fuisse sacerdotem altioris ordinis, quia Aaronicum sacerdotium erat imperfectum, temporale, & iuxta modum legis carnalis, quæ nec instituire poterat, nec perfectum facere seruientem: Christi autem sacerdotium

Amb.

August.

Fulgent.

Cyril.

Ephe. 5.

Heb. 9. & 10.

August.

D. Thom.

Matth. 21.
Luc. 4.